

Актьорът Георги Русев

ВСИЧКИ РОЛИ СА МИ НА СЪРЦЕТО

Знаменитият актьор Георги Русев получава наградата „Аскеер 2006“ за цялостно творчество. Името му се свързва с колоритните образи, които създаде във филмите легенди на българското кино: „Селянинът с колелото“, „Преброяване на дивите зайци“, „Матриархат“, „Дами канят“, „Вчера“, „Опасен чар“. И още десетки други. Всеки от нас го помни с някое негово превъплъщение или красноречива мимика, или просто хитровата реплика. А всъщност той влиза в киното на 38 години, когато вече е от най-известните актьори в българския театър. И е изиграл множество сложни и драматични образи в Младежкия и най-вече в Пернишкия театър. Великолепен трагик в театъра, той става великолепен комедиен актьор в киното.

През 1977 г. Георги Русев е избран за директор на Пернишкия театър. Със силна програма и още по-силна воля за изпълнението и той го извежда на първо място в страната през онзи период. В продължение на 13 години показва, че за големите хора няма малки пространства. Перничани го обикват и по-късно единодушно го избират за почетен гражданин. И днес, години след като вече е спрял работата си в Перник, те го сочат като една от емблематичните личности на своя град.

- Г-н Русев, вие сте носител на всички актьорски награди в България. Как възприемате „Аскеер“ за цялостно творчество?

- Това е последната професионална награда, която не бях получавал, и съм много благодарен.

- Като дългогодишен директор как понесохте вестта за пожара в Пернишкия театър? Възстанови ли се той?

- За да се възстанови, трябва милиони. В града няма друг театър. Впрочем това е първият построен в България културен дом. Открит е през 1956 г. Създаването на Пернишкия театър е уникален случай. Той е бил основан през 1919 г., когато Перник не е бил признат още за град. Такова нещо няма в световната история - професионален театър в едно село! Чак десет години по-късно Перник става град! Минният театър се е наричал още Театър към Мини Перник и е бил на тяхна издръжка. Първоначално

театърът е бил изграден от плетени пръчки и измазан с кал отвън. Това става след Първата световна война, когато кризата е била повсеместна и по всички показатели - морална, материална и политическа. Тези, които са открили театъра, са виждали много напред. При това важноста на Мини Перник е била толкова голяма, че когато се сменяло правителството, се сменял и директорът на мините (той е бил нещо като министър). После в един момент театърът се одържавява както всички други в България. И нещо още по-уникално - през 1922 г. там гостува Московският художествен академичен театър, ръководен от известния Станиславски, с „Вуйчо Ваньо“ на Чехов. Актьорите са играли в сграда, която е приличала на плевня. В трупата бил и Масалитинов, който по-късно става директор на Народния театър. Очевидно е, че в Перник, и то във време, когато на хората

не им е било до театър, е имало връзка между изкуството и тези - тогава многобройни - миньори. Такава история имат малко театри. Сега той е вече общински.

- Кои са любимите ви роли?

- Мога да спомена няколко. Много от тях бяха наградени. Една от първите бе Езоп в едноименната постановка на Леон Даниел. Беше още през 1959 г. в Пловдивския театър. Друга роля, останала в съзнанието ми от тези години, бе пиесата „Чучулигата“ на френския автор Жан Ануи. Тя бе за Жана д'Арк, аз играех крал Шарл. Тогава бях съвсем млад, а ролята беше доста сложна и необикновена. Друга роля от първите ми години беше в постановката на режисьора Христо Христов „Боровете не превиват клони“ на Коста Странджев. Тя беше за миньорски обект, на който са събрани хора „от кол и въже“, със сложни и драматични съдби. След това в Младежкия театър, получила висока оценка, но и много важна за мен, беше ролята на мирелай Тефик бей в пиесата „Левски“ (автор Васил Мирчовски и режисьор Герда Луканова). Той е водил следствието. Имаше сцени в пиесата, които изумяваха публиката, тъй като на времето такъв герой почти не можеше да се представи. Турчинът започва да уважава Левски и дори му казва: „Изпращаме турци да те следят, те се връщаха и казваха: „Този човек ние не може да го предадем.“, „Изпращаме българи и те предаваха.“ Това за времето беше силно шокиращо. В Перник ролите бяха десетки. В „Рейс“ на Станислав Стратиев играех Разумния. За тази пиеса представител на американската актьорска гилдия беше казал: „Ако покана някоя постановка на Бродуей, това ще бъде „Рейс“ на Пернишкия театър.“ В

„Мървашки песнивец“ всички роли бяха наградени. И не само тези, а всички, които съм играл, са ми на сърцето. Щом човек е положил труд, значи ги обича.

- За съжаление доста от младите хора не знаят по-възрастното поколение артисти.

- Младите зрители се интересуват от младите актьори. Присъщо е на възрастта им. Но зная, че вече отново се възвръща интересът към филмите, правени преди 10 ноември. Благодарение на честите излъчвания по българска телевизия нашето поколение даже е по-популярно от онова време. Много хора чак сега разбраха, че сме имали хубаво кино.

- От 90-те години на миналия век насам няма

те, в които съм играл, и сега продължават да се прожектират често.

- Значи все пак вас сравнително късно ви забеляза киното?

- Не то мен забеляза, а аз късно го открих.

лярен. Много хора даже не знаят кой е сценаристът. Те гледат кой е артистът, дори режисьорите не познават. Но обърнете внимание и ще видите, че зад всеки добър български филм стои голям писател. Като се започне с Емилиан Станев, Йордан Радичков, Константин Павлов, Николай Хайтов и много други. И това всичко стана през 60-те години.

- Съвременният човек като че ли отсъства от българското кино?

- Имаше една крилата фраза: човек може да се облегне на нещо само когато му се оказва съпротива. Сега никой не ти се съпротивява. Навремето от екрана се казваха доста социални истини по заводски начин. Имаше и такива театрални постановки. Изричаха се смели думи. Някои ходеха на кино само за да ги чуят и видят.

- А какво е отношението ви към застрахователната дейност?

- Доколкото съм чул, българинът избягва да се застрахова поради липса на такава култура, но и не само поради незнание. Голяма част нямат и въз-

можност да го направят. По време на наводненията бяха наводнени къщите на бедни хора. Значи къщите им са били така застроени, че не могат да издържат на природно бедствие. А щом са не-

Георги Русев и Маргарита Венкова в „Седем века в океан“

вече кино, няма вече зрители.

- Филмите бяха човешки и отразяваха съдбите на хората, съдбата на най-обикновения човек. Интересът към киното беше силен поради тази причина. Що се отнася до популярността, бяха посещавани от милиони хора.

- Благодарение на сценариста Георги Мишев вашите герои станаха много популярни.

- Голямата част от неговите обикновени персонажи ги играя във филмите на Людмил Кирков, Едуард Захариев, Иван Андонов и други. Георги Мишев се наложи като неореалиста в нашето кино - „Селянинът с колело-

Татяна Лолова и Г. Русев в „Нищо не помня“

Бяха от киното. Филмите имаха доста приповдигнат характер. То отиваше повече към театъра, отколкото към киното. Нямахме обучени актьори. Някои играеха така, както в театъра. От края на 60-те и 70-те години започна новото правене на кино. Тогава се появили и новите сценаристи. В киното най-важното е сценарият. И човек, ако наблюдава родното кино, ще види, че зад всеки много добър наш филм стои много голям български автор. Той често пъти не е попу-

табилно построени, трябва поне да ги застраховат. Човек въобще не взема предохранителни мерки. И не мисли, че някой ден може това да му се случи. Всички пострадали плачат: „Сега вече нямаме нищо“. Нашият народ е интересен. Образува децата си, но не е практичен. Хубаво е хората да отделят от своите доходи за застраховане. От година на година те ще осъзнават, че трябва да се застраховат.

Разговаря
МАРИЯ МИТЕВА

Основател МАКСИМ МАКСИМОВ

Директор ПЕТЪР АНДАСАРОВ
Отговорен редактор СЛАВИМИР ГЕНЧЕВ e-mail: slavimir@mail.bg
Редактор ИЛЕАНА СТОЯНОВА e-mail: istoyanova@mail.bg
Секретар на редакцията и арт уредник ЗЛАТКА ВЪЛКАНОВА
Дизайн РАЙНА ПАНОВА
Коректори: ГАЛЯ ЛУЦОВА, МАРИЯ БОЗЕВА
Фотоилустрация и разпространение ГЕОРГИ ДЕРМЕНДЖИЕВ

Водещ брой СЛАВИМИР ГЕНЧЕВ

Редакционен съвет: проф. д-р на ик. н. ХРИСТО ДРАГАНОВ,
доц. д-р НЕНО ПАВЛОВ, ГЕОРГИ АБАДЖИЕВ, ДОБРОМИР
ГУЩЕРОВ, РУМЕН ЯНЧЕВ, ДИМИТЪР ЖЕЛЕВ

За точността и верността на публикуваните материали в специализираните страници на вестника отговорност носят застрахователните дружества, които са ги предоставили.

Редакционна колегия: АСЯ АКСЕНТИЕВА, АТАНАС ТАБОВ, ДАНИЕЛА КОНОВА, ВАЛЕРИ АЛЕКСИЕВ, доц. д-р ДИАНА ИВАНОВА, ЙОРДАН ГЕНЧЕВ, НЕДЯЛКО ЧАНДЪРОВ, ТЕМЕНУГА НЕНОВА, МАКСИМ МАКСИМОВ

Комисия за финансов надзор
Председател АПОСТОЛ АПОСТОЛОВ
Управление „Застрахователен надзор“
Ръководител РАЛИЦА АГАЙН
София 1303, ул. „Шар планина“ № 33,
тел. 02/94 04 999, факс 02/829 43 24

Гаранционен фонд
Председател на УС БОРИСЛАВ МИХАЙЛОВ
София 1000, ул. „Граф Игнатиев“ №2, ет. 4,
тел.: 02/980 30 49, 980 66 72

Асоциация на българските застрахователи:
Председател ДАНИЕЛА КОНОВА
Зам.-председател ВЕНИСЛАВ ЙОТОВ
Главен секретар ЖЕНИ ПАРПУЛОВА

Председател на Контролния съвет ПЕТЪР АВРАМОВ
София, ул. „Света София“ 7, ет. 6, тел. 980 51 25

Асоциация на застрахователните брокери в България
Председател на УС доц. д-р ЯНАКИ АНДРЕЕВ
Зам.-председател КРАСИМИР ЖЕЧЕВ
Секретар АНЕТА ПЕТРОВА, тел. 846 72 54
Председател на Контролната комисия КОСТАДИН ПЕЕВ
1504 София, ул. „Екзарх Йосиф“ №80 (гараж №2).
ТБ „Хеброс“ АД - клон НЦЦП - Сердика, б.к. 80075273,
банкова сметка №1052803714

Фондация „Проф. д-р Велеслав Гаврийски“
Председател доц. д-р ЯНАКИ АНДРЕЕВ
Секретар доц. д-р ДИАНА ИВАНОВА
1504 София, ул. „Екзарх Йосиф“ №80 (гараж № 2)

Предпечатна подготовка „ТОМЕС ГЛТК“ ООД
Печат „ИЛИНДЕН-2000“ ООД, тел. 962 29 48

Редакционен броят е приключен на 26. 05. 2006 г.
Хонорари се изплащат всеки вторник от 15.30 до 17.30 часа.